

AMANDA STEVENS

ĖDENO VAIKAI

Knygute.lt

Amanda Stevens

(Amanda Stivens)

EDENO VAIKAI

Romanai

Versta iš: Amanda Stevens, Eden's Children,
Silhouette Books, an imprint of Harlequin Books,
2001

© 2001, Amanda Stevens, The Innocent

© 2001, Amanda Stevens, The Tempted

© 2001, Amanda Stevens, The Forgiven

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Eglė Gaivenytė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Eglė Gaivenytė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2011

© DreamPictures, The Image Bank Getty Images,
Flash Press Media viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2011

Turiny

NEKALTI

SUGUNDYTIEJI

IŠPIRKTIEJI

NEKALTI

Ižanga

Pirmąkart vaikas Edene dingo prieš dešimtmetį. Mergaitė buvo pagrobta tvankią rugpjūčio popietę. Ferheiveno akademijos, privačios mokyklos šiaurinėje miestelio dalyje, darželinukai kieme lūkuriavo tėvų. Vaikai nepaisė karščio ir aikštelėje triukšmingai žaidė slėpynių.

Sedės Kros iš pradžių niekas nepasigedo. Ir vaikai, ir juos prižiūrinti mokytoja manė, kad Sedė pamėgtoje slėptuvėje laukia, kol ją kas nors ras arba kol ateis mama. Net pasirodžius mamai, visi buvo ramūs. Juk čia Edenas. Vidury dienos iš žaidimų aikštelės vaikai čia nedingsta. "Sedė užsižaidė ir pasislėpusi negirdi, kaip ją šaukia. Turėtų greit pasirodyti", - mamos ramino Naomę Kros. Tačiau Sedė nebepasirodė. Per dešimt metų nebuvo aptikta jokių mergaitės pėdsakų. Tą tvankią vasaros popietę ji tarsi išgaravo.

Ir štai Edene vėl dingo vaikas.

Pirmas skyrius

Trečiadienis

Alinanti penkiametės Emilės Kembel paieška truko beveik keturiasdešimt aštuonias valandas. Kaip ir kiti paieškoje dalyvaujantys policininkai, seržantė Ebė Kros priešinosi didėjančiam nusivylimui. Ji mielai aukotų tyrimui kiekvieną minutę, tačiau apylinkių naršymas, tvyrant bemaž keturiasdešimties laipsnių karščiui, labai sekina.

Įžengusi į laikiną vadavietę bendruomenės centre, už kelių kvartalų nuo Džefersono apygardos šerifo nuovados, ji nubraukė nuo kaktos sudrėkusius plaukus. Buvo karšta ir drėgna. Išvakarėse ir ankstų rytą pliaupusi liūtis visiškai sumenkino tikimybę aptikti kokių nors vėžių ar pėdsakų. Be to, kelioms valandoms buvo nutupdytas sraigtasparnis, koordinavęs paiešką iš oro.

Ryžtas grėsmingai blėso, tačiau gelbėtojai turėjo išlikti budrūs ir susikaupę - nuo jų priklausė vaiko gyvybė.

Ebės žvilgsnis nuslydo išblukusiu plakatu virš pakyls bendruomenės centre. Ant jo pui-kavosi užrašas: "Edenas, Misisipė - čia susitinka žemė ir dangus". Galbūt kadaise taip ir bu-

vo, tačiau, prieš dešimtmetį dingus Ebės dukterėčiai Sedei Kros, taip nebėra.

Tąkart miestelis pasikeitė. Edeno nekaltybė buvo nuplėšta, o apie žmones, gyvenančius anapus ežero, ėmė sklandyti baugūs gandai. Tie žmonės kas vasarą atvažiuodavo pasikaitinti saulutėje ir pasimaudyti, bet nebuvo laikomi bendruomenės nariais. Rudeniop jie grįždavo į didmiesčio šurmulį visiškai nesupratę - o gal jiems nė nerūpėjo, - kokia tamsa ėmė brautis į Edeną.

Dabar ši tamsa sugrižo. Vėl dingo vaikas.

Kovodama su nuovargiu ir baime, Ebė nužvelgė sumaištyje skendintį centrą. Savanoriai - dešimtys pareigūnų ir civilių iš visos valstijos - stengėsi atlikti jiems patikėtus darbus. Visi turėjo vieną tikslą - rasti dingusią mergaitę. Pareigūnai dirbo visą parą. Nacionalinis nusikaltimų informacijos centras paskelbė Emilės pavardę ir apibūdinimą, kad ją atpažintų šalies teisėtvarkos atstovai. Visoje šalyje iškabinti plakatai su Emilės nuotrauka. Pagrindinės naujienų stotys nufilmavo širdį draskantį motinos maldavimą grąžinti dukterį.

Paieška bus pratęsta pasitelkus kinologus ir sraigtasparnį. Po keturiasdešimt aštuonių valandų prasidės visai kitoks paieškos etapas.

Kitapus kambario Ebė pamatė seserį Naomę, sėdinčią su dingusios mergaitės mama Tesa Kembel. Tesa tyliai verkė Naomės glėbyje. Ebė žinojo, kad ne tik jos, bet ir Naomės, guodžiančios mažosios Emilės mamą, mintys sukasi apie kitą mergaitę.

Pamačiusi Ebę Naomė atsiprašė Tesos ir, kaip jai įprasta, itin grakščiai priėjo prie sesers. Trisdešimt trejų Naomė atrodo žavinga: aukšta, liekna, žvilgančiais juodais plaukais, paslaptinomis rudomis akimis. Ebė pamanė, kad jai reikėjo tapti modeliu arba aktore. Tačiau vienintelis Naomės noras buvo rasti dukterį - net ir po dešimties metų.

Dingus Sedei jų dviejų gyvenime liko baisi tuštuma. Nors buvo labai artima seseriai, Ebė neįstengė iki galo suvokti skausmo ir kančios, neapleidusios Naomės pastaruosius dešimt metų. Lygiai taip pat dabar kentėjo Tesa Kembel.

- Gerai, kad užsukai, - tarė Naomė.
- Nugirdau, kad Tesa čia. Man reikia su ja pasikalbėti.

Ebė ir kitas Nusikaltimų tyrimo skyriaus dektkyvas Deivas Konarsas vargšėlę jau spėjo apklausti, tačiau kitiems tyrėjams kils vis nau-

jų ir daug sunkesnių klausimų, besibraunančių į intymiausias Tesos Kembel paslaptis.

"Tikrai nebus lengva", - pagalvojo Ebė. Tesa nenorėjo kalbėti apie praeitį. Niekas to nenori. Tačiau grėsmė vaiko gyvybei neleidžia palikti nejudintų akmenų, neatskleistų paslapčių. Asmeninis Tesos Kembel gyvenimas ir visos paslaptys taps dar viena šio pagrobimo auka.

Nerimastingai žvelgdama Naomė paėmė Ebę už rankos ir pasivedė atokiau. Nuo tada, kai dingo Sedė, ji dalyvaudavo tokiuose tyrimuose visoje valstijoje. Pagrobimai visada sujaukia sielą, o pastarasis ypač primena jos pačios dukrelės dingimą.

- Ar turi naujienų?

Ebė atsiduso.

- Ne, ir vilties nedaug.

Žvilgtelėjus į Tesą jai sudiegė paširdžius. Kažkaip atgavusi savitvardą moteris dėliojo į vokus skrajutes. Kone nuožmi veido išraiška lydėjo mechaniškus judesius. Jos tvirtybė - tokia kaip Naomės ir daugelio kitų - žavėjo. Ebė kartais pagalvodavo: "Kaip tos motinos ištvėria? Kaip jos įstengia šitaip tvardyti?"

- Jai nereikėtų čia būti, - sušnibždėjo Ebė.

- Žinau, bet ji turėjo nors trumpam ištrūkti iš

namų. Ji nori prisidėti prie paieškos - bent šiek tiek. Prie jos telefono budi pareigūnas.

- Jei pagrobėjas paskambins, norės pasikalbėti su ja, - įspėjo Ebė.

- Gerai, nuvešiu ją namo. Leisk pabūti dar kelias minutes.

Ebė linktelėjo. Abi suprato, kad pagrobėjas veikiausiai nepaskambins, tačiau rizikuoti bijojo.

- Kaip ji laikosi?

Naomė gūžtelėjo pečiais.

- Tvardosi. Kas jai belieka? Manau, dar visko nesupranta. Turiu galvoje metines.

Emilė Kembel dingo toje pačioje žaidimų aikštelėje, kurioje lygiai prieš dešimtmetį tarsi išgaravo Sedė. Jei abi pagrobė tas pats asmuo, Emilės laukia Sedės likimas.

- Nedaryk skubotų išvadų, - sudraudė Ebė. - Mes dar nieko nežinome. Dešimt metų - ilgas laikas.

- Mėginu save įtikinti, kad tai viso labo žiaurus sutapimas, - Naomė ranka perbraukė trumpus plaukus. Ebės dievinama vyresnioji sesuo net ir pavargusi atrodo graži. Tačiau prieš dešimt metų netekus dukrelės patirtas skausmas išliko toks pat stiprus.

Naomé žvilgtelėjo į Tesą Kembel.

- Puikiai suprantu, kaip siaubingai ji jaučiasi. Ją kausto neapsakoma baimė ir kaltė. Protą spaudžia karštligišškai plūstančios mintys, kita vertus... - į Ebę pažvelgė skausmo kupinos akys. - Negaliu nuvyti minties, kad čia pirmoji prošvaistė nuo tada, kai dingo Sedė. Gal pagaliau mums pasitaikė proga išsiaiškinti, kas nutiko mano mergytei?

- Naome.

- Taip, žinau. Nereikia puoselėti vilčių. Prabėgo daug laiko. Be to, vien nuo tokių minčių mane ima graužti sąžinė. Reikia galvoti apie Emilę. Mes privalome ją surasti.

- Suprantu, kad negali pamiršti Sedės, - Ebė suspaudė seseriai ranką. - Aš irgi apie ją galvoju. Nuo tos akimirkos, kai sužinojau apie Emilę.

- Dešimt metų, - sušnibždėjo Naomé. Ji įsivėrė Ebės rankos. - Praėjo dešimt metų, o man vis atrodo, kad ji gyva. Neprarandu vilties, kad mes ją rasime, kad vieną gražią dieną ji grįš namo.

Ebė irgi nebuvo praradusi vilties, nors darbe matoma tikrovė piršo kitokias mintis. Viltis lėmė Ebės sprendimą baigus koledžą pasirink-

ti teisę. Ši viltis buvo viena iš priežasčių, dėl kurių Ebė pasiliko Edene, užuot išvykusi į didmiestį, viliojantį daugybe galimybių. Ji nesiryžo išvykti, kol dukterėčios dingimo mįslė nebuvo įminta. Ebė suprato: išvykimas reikštų, kad ji prarado visas viltis ir pasiduoda. Ji negalėjo taip įskaudinti sesers.

Kai dingo Sedė, ji niekuo negalėjo padėti Naomei. Ebė jautė, kad ją vėl užvaldo toks pats bejėgiškumo jausmas kaip anąkart.

Ebė žvilgtelėjo į laikrodį. Kelios minutės po trijų. Ką tik baigėsi pamokėlės Ferheiveno akademijos darželinukams. Ji pabandė įsivaizduoti mažylius mokyklinėmis uniformomis, nekantraujančius važiuoti namo ir lakstančius po žaidimų aikštelę. Turbūt jie nerūpestingai juokiasi ir čiauška. Tokie naivučiai kaip kadaise Sedė ir Emilė.

Ebės akis užtemdė ašaros. Akimirką ji pajuto nesuvaldomą norą skubėti į mokyklą, pasirūpinti, kad visi mažyliai saugiai grįžtų į motinų glėbį. Tačiau jos laukė darbas. Ji tyliai, bet karštai meldė, kad nebebūtų pagrobimų. Ji troško, kad Aukščiausiojo akis lydėtų visus Edeno auklėtinius.

Penkiametė Sara Betė Brodi stovėjo Ferheiveno akademijos darželio grupės draugams už nugarų ir iš pykčio gražė rankas. Ji negalėjo pakęsti trečiadienių. Iš susierzinimo, rodės, sprogs: "Kam išvis reikia trečiadienių? Bjauri diena!" Namie ji visus trečiadienius kalendoriuje pažymėjo juodu kryžiuoku. Ir kas iš to? Šiandien ji vis tiek važiuos pas tėtį.

- Kai tėvai išsiskiria, taip būna, - paaiškino jos draugė Britnė. - Tenka gyventi tai su tėčiu, tai su mama.

Sarai Betei tokia tvarka nepatinka. Ji nori, kad viskas būtų kaip pirmiau, tik be barnių ir grasinimų.

Įsmeigusi akis Kristoferiui Makmilanui į pakaušį, ji panoro peštelėti už plaukų. Truktelėtų iš visų jėgų vien dėl to, kad pyko, o Kristoferis kaip tik stovėjo priešais. Bet jis baisus verksnys. Sukels triukšmą ir mokyklos direktorė panelė Šeridan paskambins Saros tėčiui. Sara Betė dvejojo: "Įdomu, ką pasakytų tėtis". Kartais ji tėčio nekęsdavo, nors žino, kad tokios mintys ateina tik labai blogoms mergaitėms.

- Baik! - garsiai suriko Kristoferis, atsigręžęs į Sarą Betę.

- Ką baigti? Aš nieką padariau, - gynėsi Sara.

- Nieko nepadariau, - lyg iš po žemių išdygusi pataisė panelė Šeridan.

- Žinau, - rimtai sutiko Sara. - Nepadariau.

- Padarė! Ji man pešė!

- Nepešiau.

- Pešei!

- Melagis melavo, per tiltą važiavo!

Panelė Šeridan suėmė Sarai Betei už riešo ir pasivedė į šalį. Kai priklaupė, jos veidas atsidūrė tiesiai Sarai Betei prieš akis.

- Kas tau darosi? Man sakė, kad šiandien per pamoką vėl ožiavaisi.

- Kas atsitiko? - paklausė priėjusi panelė Vilder, Saros Betės grupės auklėtoja.

Direktorė atsisuko ir sausai išrėžė:

- Nieko ypatinga, panele Vilder. Grįžkite pas savo auklėtinius.

Susirūpinimo šešėlis perbėgo panelės Vilder veidu. Paskui ji žvilgtelėjo į Sarą Betę, šyptelėjo ir nuėjo pas vaikus. Sarą Betę suerzino panelės Šeridan tonas, kuriuo ji kalbėjo su panele Vilder. Jauna ir daili panelė Vilder - mylimiausia Saros mokytoja. Mokykloje ji paprastai mūvi mėlynus džinsus ir vilki marškinėlius su linksmais paveikslėliais....